

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P.J.**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. MSK 99852/2019, ve věci
dodatečného povolení záměru

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 11. 4. 2019, č. j. MMOP 43511/2018, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení záměru nazvaného „umístění reklamních plachet (bannerů) na jižní štítové zdi bytového domu O. – P. č. p. X, O. X“, na pozemku parc. č. X v k. ú. X.
2. Žalobce v žalobě namítl, že 1) byl v podstatě donucen podat žádost o dodatečné povolení, když reagoval na zavádějící poučení v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 1. 12. 2018. V poučení byly totiž pouze dvě možnosti – buď žalobce podá žádost o dodatečné povolení, nebo bude rozhodnuto o odstranění stavby. Řízení však může skončit i nenařízením odstranění stavby. Později byl žalobce již zastoupen advokátem, takže v odvolání uvedl, že je nepřipustné vést řízení o dodatečném povolení stavby, pokud předmět řízení není stavbou. 2) Podle žalobce stavební úřad posuzoval více, než bylo vymezeno v žádosti, když se zabýval i soustavou upevňovacích prvků, nikoli jen reklamními plachtami (bannery). Žalovaný se podle žalobce 3) nevypořádal s žalobcovými argumenty uvedenými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019, kde žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 63/2012-37. Žalobce namítl, že 4) reklamní plachty nespádají pod žádný z pojmů, uvedených v textové části územního plánu jako nepřipustné pro danou plochu. Územní plán nevysvětluje použité pojmy billboard, bigboard, velkoplošné světelné panely pro reklamu, proto je podle žalobce nutno vycházet z textu stavebního zákona. Závěrem žalobce 5) polemizoval s potvrzením závazného stanoviska ohledně památkové péče, uváděl námitky k jednotlivým reklamním zařízením jiných vlastníků, nesouhlasil se závěry obhlídky orgánu památkové péče.
3. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že předmětem řízení byla stavba jako celek, nejen reklamní plachty, ale i celý systém jejich upevnění a osvětlení. Žalobcova žádost byla zamítnuta na základě nesouhlasných závazných stanovisek orgánu územního plánování a orgánu památkové péče. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Magistrát města Opavy zahájil oznámením ze dne 1. 2. 2018 řízení o odstranění stavby: umístění reklamních bannerů na jižní štítové zdi bytového domu O. – P. č. p. X, O. X. V oznámení je mj. uvedeno s odkazem na § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“), že stavebník má možnost podat žádost o dodatečné povolení stavby, a pokud nebude úplná žádost s požadovanými přílohami ve stanovené lhůtě předložena, stavební úřad rozhodne o odstranění stavby. Žalobce poté podal žádost o dodatečné povolení stavebního záměru, nazvaného „umístění reklamních bannerů na jižní štítové zdi bytového domu O. – P. č. p. X, O. X“, s tím, že záměr v žádosti popsal takto: „Na celé ploše jižní štítové zdi bytového domu, ul. O. X, O. jsou umístěny reklamní bannery – bannery jsou zavěšeny na kotvící oka propletená ocelovými lany. Ve večerních hodinách jsou bannery nasvětleny 3 ks led svítidel, umístěných na vrcholu štítové zdi.“
6. K žalobní námitce 1) soud souhlasí s tím, že situace uvedené v oznámení z 1. 2. 2018 nejsou výčtem všech možností, jak lze skončit řízení o odstranění stavby, nicméně uvádí, že

žalobci nic nebránilo v tom (ani to sám netvrdí), aby své pochybnosti o charakteru záměru konzultoval s právníkem či stavebním odborníkem již při zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobcovu námitku, že byl k podání žádosti donucen stavebním úřadem, považuje soud za účelovou. Domyšleno ad absurdum - podal by snad žalobce žádost o dodatečné povolení stavby, pokud by šlo o odstranění „stavby“ stoletého dubu, rostoucího na jeho pozemku? Zajisté ne, ať by poučení znělo jakkoliv.

7. K žalobní námitce 2) soud uvádí, že stavební zákon pracuje s pojmem „záměr“ (požadovaný záměr, stavební záměr – § 86 odst. 1, § 105, § 110), přičemž prováděcí vyhláška č. 503/2006 Sb. rozlišuje identifikační údaje stavebního záměru (název, místo a účel stavby), a popis záměru. Žalobce v žádosti uvedl jak název, tak i popis záměru (viz bod 6. tohoto rozsudku), ovšem v žalobě zastává názor, že předmět řízení by měl být totožný jen s názvem záměru. S tímto zužujícím názorem soud nesouhlasí a má za to, že předmětem žádosti byly jak samotné bannery (plachty), tak i systém jejich zavěšení a osvětlení, tedy vše, co sám žalobce popsal ve své žádosti.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v odůvodnění odvolání ze dne 18. 6. 2019 považoval za záměr jen samotné reklamní plachty, které podle něj nemohou být stavbou, ani stavbou pro reklamu. Tento názor zopakoval ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019, kde uvedl odkaz na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 63/2012-37, z něhož vyvozoval, že samotný reklamní banner není zařízením ve smyslu § 3 odst. 2 stavebního zákona. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 4. 2019 o zamítnutí žalobcovy žádosti i napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019 obsahují konkrétní úvahy o charakteru daného záměru, se závěrem, že se jedná o stavbu pro reklamu, když za předmět řízení považují nejen reklamní plachty, ale také i systém jejich ukotvení, připevnění na zdi, a osvětlení. Rozhodnutí obou stupňů jsou dostatečně a přesvědčivě odůvodněná, jejich závěry jsou věcně správné, proto soud nepovažuje za rozhodné, že žalovaný nereagoval výslovně na žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS, když rozhodnutí ob stojí i bez jeho vypořádání. Ani námitka 3) není důvodná.
9. Pokud jde o soulad záměru s územním plánem (námitka 4), ve věci je nesporné, že dům, na jehož štítové zdi je umístěn záměr, se nachází v Ploše smíšené obytné – urbanisticky a architektonicky zvláště cenné (UA), v níž je nepřipustné umisťovat billboardy, bigboardy a velkoplošné světelné panely pro reklamu. Jak už bylo výše několikrát uvedeno, v žalobcově případě se nejedná o „pouhé plachty“, a soud ve shodě s žalovaným má za to, že platný Územní plán města Opavy obsahuje vysvětlení jednotlivých pojmů včetně pojmů billboardy, bigboardy a velkoplošné světelné panely pro reklamu, a to v Příloze 1 Textové části odůvodnění, na niž výslovně odkazuje Textová část územního plánu (po vyjmenování položek obsahu územního plánu). Náležitostmi územního plánu v souladu s vyhláškou č. 500/2006 Sb. se zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2011 č. j. 1 Ao 2/2011-17, kde vyslovil, že: *„Obsah a odůvodnění územního plánu dle bodu I. a II. přílohy 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, nemusí být zahrnuty do výroku, resp. do odůvodnění opatření obecné povahy, ale mohou být zpracovány v samostatných dokumentech, jestliže je z výroku, resp. z odůvodnění opatření obecné povahy zřejmé, že jsou tyto samostatné dokumenty jeho součástí.“* Krajský soud tedy v nyní přezkoumávané věci uzavírá, že žalobcův záměr je v rozporu s územním plánem, když jej lze vyhodnotit jako bigboard.

10. A pro úplnost (když pro zamítnutí žalobcovy žádosti je dostačující již důvod uvedený v bodě 9. tohoto rozsudku) k žalobcově polemice se závazným stanoviskem orgánu památkové péče. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento orgán se k věci vyjádřil 26.8.2019 a poté ještě v reakci na žalobcovy námitky dne 11. 10. 2019. Orgán památkové péče provedl místní šetření, popsal případy dalších reklamních ploch a jejich odlišnosti od žalobcova záměru. Pokud žalobce v žalobě poukazoval na reklamy na adrese V. 3 a O. 1, ze stanoviska vyplývá, že šlo o písmomalířské reklamy s pozadím v barvě fasády (na rozdíl od žalobcových 4 ploch v nejrůznějších barvách, včetně použití fotografií). Pokud jde o Zámecký okruh, stanovisko se vyjadřovalo o povolené reklamě na nízké jednopodlažní budově, kdežto žalobce v námitkách ze dne 16.9.2019 hovořil o bloku čtyřpodlažních budov. K jednopodlažní budově na Zámeckém okruhu se žalobce vyjadřoval poprvé až v žalobě, takže jeho námitka o tom, že žalovaný se s tímto nevypořádal řádně, nemůže být úspěšná. Pokud jde o adresu U J. b. 2, pak ze stanoviska vyplývá, že šlo o reklamní plochu v barvě fasády štítu, povolenou v minulosti stavebním úřadem. Soud uzavírá, že i žalobní námitku 5) nepovažuje za důvodnou.
11. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému nevznikly náklady nad běžnou úřední činnost, soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. ledna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu